

Universul artistic al Veronicăi Coteleva Toma: între tradiție și sensibilitate contemporană

DOI: <https://doi.org/10.52603/arta.2025.33-1.28>

Rezumat

Universul artistic al Veronicăi Coteleva Toma: între tradiție și sensibilitate contemporană

În articol este analizată creația Veronicăi Coteleva Toma pe fundalul transformărilor artistice survenite în Republica Moldova după anii 1990, perioadă în care scena plastică s-a deschis către diversitate stilistică și libertate expresivă. Formarea artistică s-a sprijinit pe o cultură plastică solidă, cultivată în spiritul școlii naționale de pictură și îmbogățită printr-o asimilare sensibilă a valorilor artei europene. În lucrările sale, artista îmbină tradiția picturii clasice cu o sensibilitate contemporană, dând naștere unei poezii vizuale marcate de sinceritate și rafinament. Natura statică, peisajul rural și chipurile feminine devin pretexte pentru o meditație tăcută asupra frumuseții și efemerității lumii. Printr-un limbaj plastic matur și interiorizat, Veronica Coteleva Toma propune o artă a echilibrului lăuntric, unde vibrația culorii și gestul pictural dezvăluie trăiri calme și esențializate. Creația plasticienei îmbogățește patrimoniul cultural național, afirmându-se prin autenticitate, delicatețe și o expresivitate reținută, dar pătrunzătoare.

Cuvinte cheie: Veronica Coteleva Toma, artă contemporană, poezie vizuală, axă descendentă, introspecție artistică.

Summary

The artistic universe of Veronica Coteleva Toma: between tradition and contemporary sensitivity

The article analyzes the creativity of Veronica Coteleva Toma against the background of the artistic transformations that took place in the Republic of Moldova after the 1990s, a period during which the art scene opened up to stylistic diversity and expressive freedom. Her artistic formation is grounded in a solid tradition of plastic arts, cultivated within the spirit of the national school of painting and enriched through a nuanced assimilation of European artistic values. In her oeuvre, the artist harmoniously merges the heritage of classical painting with a contemporary sensibility, giving rise to a visual poetics characterized by sincerity and refinement. Still lifes, rural landscapes, and feminine portraits serve as pretexts for a silent meditation on the beauty and transience of existence. Through a mature and introspective visual language, Veronica Coteleva Toma articulates an art of inner equilibrium, where the vibrancy of color and the controlled pictorial gesture unveil calm, distilled emotions. Her creation contributes significantly to the enrichment of the national cultural patrimony, asserting itself through authenticity, delicacy, and a restrained yet deeply resonant expressiveness.

Keywords: Veronica Coteleva Toma, contemporary art, visual poetry, descending axis, artistic introspection.

Anii 1990 marchează, în istoria artelor plastice din Republica Moldova, o perioadă de transformări profunde. După eliberarea de constrângerile impuse de realismul socialist, scena artistică s-a redeschis către diversitate stilistică și libertate expresivă. Artiștii s-au confruntat cu provocări de ordin economic și instituțional, dar și cu oportunitatea de a-și revizui propriul limbaj vizual, într-un context tot mai deschis influențelor internaționale. Această etapă de tranziție a generat direcții estetice care continuă să modeleze discursul artistic contemporan, configurând premisele unei

identități vizuale în continuă evoluție.

Pe acest fundal al căutărilor și redefinirilor, mulți creatori tineri, deși ancorați în valorile moștenirii artistice, se aflau într-un proces activ de cristalizare a propriei viziuni. Printre direcțiile estetice frecvent abordate se numără interpretarea poetică a naturii, mediată printr-un limbaj cromatic sugestiv, în care gestul pictural și tratarea texturii dobândesc o semnificație aparte [4, p.170].

Creația Veronicăi Coteleva Toma se înscrie convingător în această zonă de expresie, evidențiindu-se printr-o tratare picturală delicată și clar

structurată din punct de vedere compozițional. Într-un univers marcat de ambivalențele realității înconjurătoare, artista propune o reprezentare evocatoare, rezultată dintr-o profundă intuiție vizuală și o stăpânire sensibilă a mijloacelor de expresie. Lucrările sale se construiesc ca un discurs plastic echilibrat, „cu o muzicalitate sobră și o tendință firească spre armonie” [2, p.159]. Predilecția pentru genuri considerate minore – precum natura statică, peisajul sau portretul – este susținută de o abordare camerală, intimă, în care accentul cade pe sinceritatea actului creator. Evocarea frumuseții naturale devine prilej de meditație vizuală, în care vibrația vieții este redată cu măiestrie discretă, printr-o paletă luminoasă și coerentă stilistic.

Opera Veronicăi Coteleva Toma a constituit, de-a lungul timpului, subiectul unor reflecții critice consistente, realizate de personalități precum P. Colomeeș și A. Munteanu. De asemenea, creația sa a fost frecvent prezentă în presa culturală, prin articole semnate de jurnaliști precum T. Migulin, A. Galchin, N. Stenicev, A. Gheorghe ș.a. Prezența cercetare își asumă inițierea unui demers critic asupra operei artistei, oferind o lectură amplificată și nuanțată asupra universului său plastic.

Veronica Coteleva Toma s-a născut la 5 aprilie 1966, în orașul Chișinău, într-un mediu familial profund marcat de artă. Tata Vasile Toma, pictor talentat, și mama, Ludmila Toma, reputat critic de artă, au creat un spațiu de formare culturală timpurie, în care contactul cu valorile estetice s-a produs firesc și constant. Încă din copilărie, Veronica frecventa expoziții, ateliere de creație și evenimente culturale, intrând în contact direct cu universul unor artiști de referință precum Mihai Greco, Ada Zevina, Elena Bontea, Ludmila Țoncova și Inessa Țâpina – întâlniri formative care i-au cultivat precoce sensibilitatea vizuală. Un rol esențial în orientarea sa artistică l-a avut reputata profesoară Rozy Gamburskaya, sub a cărei îndrumare Veronica a urmat, între 1977 și 1981, cursurile Școlii de Arte Plastice pentru Copii „A. Sciusev” din Chișinău. Această relație pedagogică s-a transformat, în timp, într-o colaborare artistică durabilă, cu impact vizibil asupra evoluției sale plastice. A urmat apoi Școala Republicană de Arte Plastice „I. Repin” (astăzi Colegiul Republican de Arte Plastice „A. Plămădeală”), între anii 1981 și 1985, unde și-a aprofundat cunoștințele tehnice și sensibilitatea artistică.

Experiența profesională s-a extins între 1985 și 1987 prin activitatea de pictor animator la Tele-

viziunea Moldovei, context care i-a oferit perspective noi asupra expresivității grafice și a imaginii în mișcare. În perioada 1997–1999, a activat ca pedagog de arte plastice la Liceul Teatral din Chișinău, implicându-se activ în formarea artistică a noii generații. Din 1992, Veronica Coteleva Toma participă constant la expoziții naționale și internaționale, consolidându-și prezența în peisajul artistic contemporan. Recunoașterea valorii operei sale a fost confirmată în anul 2009, când devine membru titular al Uniunii Artiștilor Plastici din Republica Moldova.

Formarea artistică s-a desăvârșit în a doua jumătate a anilor 1980 și începutul anilor 1990, moment de cotitură pentru arta din Republica Moldova. Această maturizare a fost susținută de un parcurs formativ temeinic, dar și de o afinitate profundă față de tradițiile picturii franceze și române de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Printre sursele de inspirație se numără maeștri ai artei universale precum Claude Monet, Pierre-Auguste Renoir și Vincent van Gogh, dar și figuri emblematice ale artei românești ca Ștefan Luchian, Theodor Pallady și Alexandru Ciucurencu, pe care artista îi revendică drept repere esențiale în formarea propriei sensibilități plastice.

Acest filon estetic a orientat-o spre o pictură în care interferența dintre artă și poezie devine fundamentală, iar lirismul – un mijloc esențial de exprimare. Veronica Coteleva Toma își construiește, astfel, o viziune artistică personală, rezultată dintr-o sinteză echilibrată între studiul atent al tradițiilor și valorilor plastice naționale și universale, îmbinate cu propria sensibilitate creativă. Limbajul său vizual, rafinat și stăpânit, se distinge printr-o armonie subtilă între rigoarea compozițională și vibrația emoțională discretă, dar profund resimțită.

Poezia vizuală se conturează clar în pânzele cu natură moartă. Lucrarea *Lalele* (1994), una dintre compozițiile timpurii ale artistei, unde tema naturii statice depășește granițele convenționale ale genului și se transformă într-o meditație sensibilă și profundă. Prezența vie a florilor, redată cu o tentă suavă, pare suspendată între greutatea vasei și imponderabilitatea strălucirii difuze a spațiului aerat, ce dizolvă granițele dintre formă și fundal. Un detaliu esențial, care subliniază subtilitatea lucrării, este absența culorii verzi. În mod neașteptat pentru o compoziție florală, frunzele și tulpinile nu prezintă nici o urmă vizibilă a acestei

nuanțe. În locul ei, artista optează pentru acorduri fine de liliachiu, roz pal și griuri transparente. Această alegere cromatică generează tonalități vapoase, care amplifică impresia de imaterialitate și accentuează caracterul liric al compoziției. Florile capătă, astfel, o valoare simbolică – par a fi flăcări fragile într-un timp suspendat, imagini ale efemerului. Gestul pictural păstrează o energie care amintește de Vincent van Gogh (1853–1890), însă este filtrată printr-o sensibilitate apropiată de cea a lui Pierre Bonnard (1867–1947), în timp ce disoluția formelor în culoare evocă atmosfera picturilor târzii ale lui Claude Monet (1840–1926). Lucrarea se înscrie la granița evanescentă dintre postimpresionism și un expresionism liric, cu valențe introspective, unde emoția este înnobilită prin delicatețe. Este transpunerea unei stări, a unui gest sincer, în care trăirea lăuntrică devine însăși substanța formei. Pictorița nu urmărește o simplă redare decorativă a unui buchet, ci evocă o apariție efemeră — un suflu fragil, capabil să lumineze spațiul și să atingă privitorul într-un mod aproape senzorial.

Aceeași predispoziție poetică, dar exprimată într-un registru mai tandru și mai afirmativ, se regăsește în pânza *Buchet* (2009). Aranjamentul floral luxuriant, evidențiat printr-un vas ceramic simplu, capătă valoarea unei ode vizuale. Dialogul cromatic, de la rozuri delicate la tonuri adânci de violet și bordo, se desfășoară în acorduri calde, conferind lucrării o expresivitate vibrantă, dar echilibrată. Impresia unei energii afirmative, pline de viață, este susținută de suplețea gestului pictural și de pulsația materiei picturale, construită prin tușe ample, texturate, care par să redea ecoul unei emoții trăite și asumate. Lucrarea continuă linia florală deja familiară în creația artistei, dar introduce o notă confesivă. O subtilă deplasare a accentului spre un registru afectiv mai intens face ca pictura să devină mai directă, iar emoția – mai curajos exprimată. În această evoluție se conturează o extensie coerentă a sensibilității plastice a artistei, fidelă unei viziuni care depășește decorativul și privilegiază tot mai clar expresia sinceră a trăirii interioare. Creația evocă subtil spiritul postimpresionist, apropiindu-se prin nota poetică de concepția în care culoarea devine purtătoare de emoție, nu doar mijloc de construcție formală. Pe acest fundal, poate fi întrezărită discret, dar esențial, o afinitate cu lirismul florilor lui Ștefan Luchian (1868-1916), ca o legătură afectivă și spirituală, transpusă în vibrația materiei picturale.

În continuitatea poeziei picturale, pânza *Natură statică cu flori* (2011) adâncește expresia plastică, aducând o tensiune mai concentrată între fragilitate și structură.

Sub aparența convenționalului, lucrarea dezvăluie treptat o viziune pătrunsă de un lirism reținut. Buchetul rotund de alstroemeria, pictat în tonuri ruginii, așezat într-o cană turcoaz joasă, contrastează subtil cu crinii albi, grațioși, dintr-un vas mai înalt și deschis la culoare. Cele două prezențe florale, alăturate pe același scaun, sunt surprinse într-o ipostază ce amintește de un „portret” dublu — imagine încărcată de afecțiune și echilibru compozițional. Opoziția de forme și tonuri evocă o armonie simbolică între greutate și delicatețe, între corporal și efemer. Fundalul auriu, vibrant și stratificat, unifică ansamblul și potențează subtil tensiunea poetică dintre cele două elemente.

Compoziția capătă stabilitate prin trăsături monumentale-decorative, susținute de un stil reținut de pictură și o țesătură cromatică ce evocă finețea unui goblen. Lucrarea își afirmă apartenența la un limbaj expresionist, cu ecouri postimpresioniste, vizibile în tușele scurte și dense, aplicate în straturi succesive. O asemenea abordare conferă volum și ritm suprafeței picturale, dar și o energie interioară discret controlată. Florile nu sunt doar reprezentate, ci par modelate în culoare, iar gestul artistic, atent și interiorizat, imprimă imaginii o calitate tactilă, prin care vizualul devine aproape senzorial. În această expresivitate reținută, dar pline de adâncime, se poate intui influența decorativismului liric cultivat de Ada Zevin, perceptibilă mai ales în jocul subtil dintre ornament și poezie, între formă clară și emoție difuză. La Veronica Coteleva Toma, acest tip de decorativism devine un cod personal al feminității tăcute, al echilibrului interior și al unei sensibilități rafinate, care nu se impune, ci se dezvăluie treptat, cu discreție. În 2013, lucrarea a fost selectată pentru publicare într-o revistă de artă contemporană din Moscova [1], iar recent – pentru o expoziție de artă contemporană cu genericul „Emoții efemere”, organizată la Giverny, Franța.

Deși s-a născut într-un mediu urban, iar pânzele sale surprind uneori scene citadine (*Peisaj urban* (2003), *Ialta* (2008), *Casă din Odesa* (2008) ș.a.) și compoziții abstracte (*Toamnă ruginită* (2016)), inspirația plasticienei vine, de cele mai dese ori, din lumea rurală – un univers neprihănit, plin de candoare și emoții autentice. Afecțiunea ei pentru peisajul pastoral s-a născut

încă din copilărie, când vizita satul Sofia din raionul Drochia, locul de baștină al tatălui său. Contactul nemijlocit cu spiritul naturii i-a lărgit orizonturile sufletești, determinând-o să picteze doar ceea ce rezonază cu fibra sa interioară: un drum de toamnă pierzându-se spre o mănăstire, o casă modestă cu grădină înflorită, o moară veche adormită în lumina apusului, o margine de sat sub un cer plumburiu sau insurgența unei tufe de liliac sfidând un gard. Sunt imagini artistice pline de generozitate și farmec, care oferă privitorului o stare de seninătate și o emoție de adâncă vibrație sufletească, asemenea unei șoapte a naturii eterne.

Drum spre mănăstire (2004) propune o incursiune vizuală în filonul expresionismului est-european, îmbinând gestualitatea picturală viguroasă cu o subtilă încărcătură simbolică. Peisajul, construit ca spațiu al tensiunii existențiale, în care drumul sinuos, natura involburată și cerul apăsător devin metaforă a unei căutări spirituale dificile. Tușele rapide, largi, aproape nervoase, conferă lucrării o vibrație intensă, sugerând zbulciumul sufletesc al unei deveniri lente și pline de frământări. Paleta cromatică evoluează subtil de la tonuri reci și sumbre către accente calde, semnalând o schimbare treptată a stării interioare a călătorului imaginar. Mănăstirea, așezată discret în depărtare, apare ca un reper al speranței, o promisiune de liniște într-un univers dominat de neliniște și transformare. Prin această compoziție, autorul transcende genul tradițional al peisajului pentru a propune o veritabilă meditație plastică asupra drumului inițiat, a frământării lăuntrice și a nevoii de transcendere a realului.

În lucrarea *Primăvară* (2005), artista surprinde nu doar simpla renaștere a naturii.

La o privire atentă, compoziția dezvăluie un obiect de cult discret, ascuns în spatele unui gard albastru, axa centrală a picturii, care transformă peisajul într-o meditație asupra ciclului vieții și morții. Peisajul primăvărat, cu pomi înfloriți și o atmosferă de reînnoire, contrastează cu prezența tăcută a crucii – simbol al sfârșitului pământesc, dar și al speranței în viața eternă. Această tensiune între efemer și veșnicie este sugerată de îngrădirea subtilă și translucidă, care lasă să se întrevadă o treaptă delicată între două lumi. Lucrarea se remarcă prin tușe rapide, culori pastelate și o lumină difuză, ce creează o atmosferă în care visul și realitatea se întâlnesc într-un echilibru fragil. Artista nu propune o viziune tragică asupra morții, ci o integrează firesc în fluxul etern al naturii.

Deși limbajul pictural al lucrării *Primăvară* este diferit de cel practicat de Isaac Levitan (1860-1900) și Ștefan Luchian (1868-1916), apropiindu-se mai degrabă de un impresionism liric contemporan, există o profundă afinitate de spirit: aceeași contemplare a naturii ca oglindă a destinului uman și aceeași sensibilitate în fața trecerii timpului. Natura devine astfel o mărturisire tăcută a sufletului, așa cum o regăsim în operele acestor mari creatori europeni. Prin forța simplității compoziției, artista duce mai departe această tradiție, sugerând idei universale despre viață, moarte și renaștere, lăsând să se întrevadă o cărare sensibilă între efemer și etern.

Printre pânzele cu tematică rurală ale picturii se numără și lucrări care ilustrează o viziune temperată și echilibrată asupra peisajului, marcată de o sensibilitate discretă și de o expresie artistică fără o careva forțare a expresivității. În tabloul *Pe malul râului Răut* (2007), natura este surprinsă cu o grijă deosebită prin armonia compoziției și echilibrul cromatic, evitând orice gest pictural amplificat sau teatral. Peisajul respiră liniște și măsură, sugerând un atașament profund față de realitatea imediată. *Zi înmormântată* (2006) propune o atmosferă de melancolie blândă, unde paleta estompată și formele moi susțin un ton interiorizat, departe de orice intensificare afectivă. *La liman* (2023), realizată în pastel, aduce o notă de prospețime și fragilitate. Reprezentarea naturii este redată cu subtilitate, prin accente fine și culori vapoase, păstrând aceeași rețineră și simplitate a gestului artistic. Prin aceste lucrări, Veronica Coteleva Toma construiește un discurs vizual coerent, dominat de lirism moderat și o atitudine contemplativă, fără apel la spectaculos.

În genul portretului pictorița preferă să redea chipuri feminine în ipostaze variate, surprinzând cu sensibilitate expresii și stări interioare. Fiecare lucrare exprimă o emoție distinctă: dârzenia și tăria de caracter în *Irina* (2003), inocența copilăriei în *Irisha în curte* (2007) sau demnitate și forța lăuntrică în *Portretul domnișoarei* (2012). Se remarcă o trecere subtilă de la compoziții mai formale și statice, ca în pânza *Irina*, către scene mai intime și naturale, ilustrate în *Irisha în curte*, unde figura umană se integrează firesc în mediul înconjurător. În lucrarea *Svetlana* (2004), artista preferă o desfășurare compozițională descendentă, din colțul superior drept spre colțul inferior stâng — o direcție asociată în analiza vizuală cu „axa feminină”. Această orientare discretă imprimă imaginii o dinamică blândă, menită să evoce fluiditatea și

melancolia, intensificând în același timp registrul introspectiv al reprezentării. Elementul figurativ vibrează printr-o pensulație liberă, apropiată de post-impresionism, unde tușele vizibile și paleta pastelată creează o atmosferă de nostalgie subtilă. Personajul, o femeie cufundată în propriile gânduri, este protejată de un palton masiv cu blană, metaforă vizuală a izolării emoționale. Chipul Svetlanei, abia schițat și lipsit de idealizare, evocă fragilitatea interioară, în contrast cu greutatea vizibilă a hainei. Această tensiune subtilă vorbește despre singurătate, resemnare și protecție, într-un limbaj pictural care refuză dramatismul direct, mizând pe sugestie și poezie plastică. Liniștea compoziției, accentuată de fundalul estompat și de cromatica rece, invită privitorul să participe la intimitatea tăcută a momentului.

Creația Veronicăi Coteleva Toma în domeniul portretului reflectă o căutare constantă a autenticității emoționale și a forței interioare. Artista nu urmărește o redare fidelă a trăsăturilor fizice, ci mai degrabă revelarea caracterului profund al fiecărui model. Prin evoluția subtilă de la sobrietate la intimitate și de la monumental la liric, portretele pictoriței surprind cu finețe complexitatea lăuntrică și frumusețea lumii feminine.

Manira de lucru a pictoriței se remarcă prin diversitate, oscilând între improvizarea spontană – evidentă în unele portrete sau studii de plein-air – și o premeditare atentă, orientată spre obținerea unei plenitudini a facturii. Pentru a-și traduce impresiile pe pânză, artista explorează diverse mijloace picturale de exprimare, orientându-se către spiritualizarea structurii plastice și conferind fenomenelor reprezentate un caracter afectuos. Fie prin tușe vibrante, dinamice sau păstoase, fie printr-o subtilă metamorfoză a materiei, artista reușește să elucideze energia vieții și suflul formelor. În ceea ce privește efectul de „pictură luminoasă”, viziunea sa distinctă derivă din fuziunea armonioasă a raporturilor cromatice – fie contrastante, fie apropiate – unde integritatea coloristică rezultă din impactul controlat al spațiului aerat. Această „referință atmosferică” este atent implementată, ținând cont de posibilitățile tehnice ale materialului: ulei, acuarelă sau pastel.

Pânzele pictoriței nu urmăresc iluzia realității obiectelor reprezentate și nici nu evocă o expresivitate exacerbată. Vibrațiile emergente ale structurii picturale, adecvate modelului reflectat, se remarcă prin calități esențiale din punct de vedere estetic, implicând privitorul într-o lume aparte a imagini-

lor artistice – un univers înălțat poetic și înnobilit cu delicatețea artistei. Prin intermediul operei sale, Veronica Coteleva-Toma își afirmă prezența în artele plastice contemporane și contribuie nemijlocit la îmbogățirea patrimoniului cultural național.

ANEXĂ

Repere biografice

5 aprilie 1966 — Veronica Coteleva Toma s-a născut la Chișinău.

1977–1981 — Urmează cursurile Școlii de Arte Plastice pentru copii „A. Șciusev” din Chișinău.

1981–1985 — Studiază la Școala Republicană de Arte Plastice „I. Repin” din Chișinău

1985–1987 — Activează în calitate de pictor-animator la Televiziunea Moldovei.

1992 — Începe să participe la expoziții republicane și internaționale.

1997–1999 — Activează în calitate de profesor de arte plastice la Liceul Teatral din Chișinău.

2007 — Devine membru al Asociației Artiștilor Ruși din Republica Moldova.

2009 — Devine membru titular al Uniunii Artiștilor Plastici din Republica Moldova.

Expoziții personale au fost organizate la Chișinău (2006, 2007, 2008, 2009, 2014, 2015, 2020) și la Odesa (2009, 2010, 2012).

Lucrările sale au fost achiziționate de colecționari particulari din Belarus, Israel, Italia, Moldova, România, Rusia, SUA, Turcia, Ucraina și Ungaria.

BIOGRAPHICAL HIGHLIGHTS

April 5, 1966 — Veronica Toma is born in Chișinău.

1977–1981 — Attends the Children’s School of Fine Arts “A. Șciusev” in Chișinău.

1981–1985 — Studies at the Republican School of Fine Arts “I. Repin” in Chișinău.

1985–1987 — Works as a painter-animator at Moldova Television.

1992 — Begins participating in national and international exhibitions.

1997–1999 — Teaches fine arts at the Theatrical Lyceum in Chișinău.

2007 — Becomes a member of the Association of Russian Artists in the Republic of Moldova.

2009 — Becomes a full member of the Union of Plastic Artists of the Republic of Moldova.

Personal exhibitions were organized in Chișinău (2006, 2007, 2008, 2009, 2014, 2015, 2020) and in Odesa (2009, 2010, 2012).

Her works have been acquired by private collectors from Belarus, Israel, Italy, Moldova, Romania, Russia, the USA, Turkey, Ukraine, and Hungary.

Bibliografie

1. Arta contemporană din Moldova. Artiști plastici din spațiul CSI. Moscova, 2013.
2. Babaian-Chicu D. Melodiile cromatice ale picturii . În: Vip magazin, Chișinău, 2023, nr. 19.
3. Chișinău în pictură (peisaje, portrete). Catalog-bibliografie. Chișinău, 2012.
4. Toma L. Procesul artistic în Republica Moldova (1940–2000), Chișinău, 2018.

Svetlana. 2004. u.p. 60x50.

Buchet. 2009. u.p. 55x45.

Lalele. 1994. u.c. 35x35.

Natură statică cu flori. 2011. U.p. 60x70.

Zi înnorată. 2006. u.p. 53x70.

Primăvară. 2005. u.p. 35x35.

Pe malul râului Răut. 2007. u.p. 40x50.

La liman. 2023. p.h. 30x45.

Drum spre mănăstire. 2004. u.p. 30x45.

Motiv rural. 2006. u.p. 50x60.